

*Proč bych se soudu bál,
když nepravého nic nepáchám?*

William Shakespeare:
Kupec benátský

KAPITOLA TŘETÍ

Obhájkyně *ex officio*, jež byla Geraltovi přidělena, se vyhýbala přímému pohledu do jeho očí. Se zaujetím hodným lepší věci zírala do složky s dokumenty. Dokumentů v ní nebylo mnoho. Přesněji dva. Mladá advokátka se je patrně učila nazpaměť. Aby se blýskla perfektní obhajobou, doufal Geralt. Avšak měl dojem, že to byla planá naděje.

„Ve vazbě,“ zvedla advokátka konečně zrak, „ses dopustil fyzického napadení dvou spoluvězňů. Směla bych znát důvod?“

„Za prvé jsem se bránil jejich sexuální agresí, když si nedali poradit po dobrém. Za druhé rád mlátím lidi. A za třetí je to lež. Oni sami se zranili. O stěny. Aby mě očerlili.“

Mluvil pomalu a lhostejně. Po týdnu stráveném ve vězení znetečněl.

Obhájkyňě zavřela složku, aby ji vzápětí znovu otevřela. Poté si upravila apartní účes.

„Jak se zdá,“ vzdychla, „poškození nepodají žalobu. Soustředme se tedy na hlavní obvinění. Prokurátor tě viní z vážného zločinu, za který hrozí přísný trest.“

Jak jinak, pomyslel si, zatímco hodnotil vzhled své advokátky. Přemítal, kolik jí bylo let, když byla přijata do školy čarodějek, a v jakém věku školu nuceně opustila.

Obě magické akademie, mužská v Ban Ardu a ženská na ostrově Thanedd, produkovaly vedle absolventů a absolventek rovněž odpad. Navzdory poměrně hustému sítu přijímacích zkoušek a testů, jež mělo přesít a eliminovat beznadějně případy, teprve první semestry odhalovaly ty, jimž se podařilo proklouznout. Ty, pro něž bylo myšlení komplikovanou a nepříjemnou procedurou. Zakamuflovaných hlupáků a mentálních lenochů obojího pohlaví, kteří neměli na akademiích co pohledávat. Háček byl v tom, že se většinou jednalo o potomstvo lidí vlivných, bohatých anebo z jiných důvodů pokládaných za důležité. Po vyloučení ze školy bylo třeba s touto problematickou mládeží něco udělat. S chlapci vyloučenými z akademie v Ban Ardu nebyly problémy – bystřejší z nich se uplatnili v diplomacii, další nastoupili k armádě, námořnictvu nebo bezpečnostním složkám a pro ty nejhoupější zbyla politika. Zúžitkován byl rovněž školní odpad slabšího pohlaví, poněvadž i vyloučené adeptky strávily nějaký čas na akademii a osvojily si alespoň elementární znalosti. Čarodějky měly navíc dostatečně silný vliv na vládnoucí kruhy a na všechny sféry politiky a ekonomiky, a tak se dívkám postaraly o teplá místa ve státní správě a justici.

Obhájkyňě zavřela složku a zase ji otevřela.

„Doporučuji přiznání,“ řekla. „V takovém případě můžeme počítat s mírnějším trestem...“

„K čemu bych se měl přiznat?“ přerušil ji zaklínač.

„Když se tě soud zeptá, jestli se přiznáváš, odpovíš, že ano. Přiznání bude považováno za polehčující okolnost.“

„Ale jak mě za takovéto situace chceš hájit?“

Advokátka zaklapla složku. Jako víko rakve.

„Pojďme. Tribunál čeká.“

Tribunál čekal. Ze soudní síně právě vyváděli předchozího delikventa. Nevypadal ani trochu spokojeně.

Na stěně visel mouchami podělaný štít se znakem Keracku, v němž byl modrý delfín ve skoku – *dauphin nageant*. Pod znakem byl umístěn stůl, za nímž zasedaly tři osoby – hubený písař, bledý soudní přísedící a soudkyně – na pohled klidná a apatická dáma.

U stolku vpravo od této trojice seděl prokurátor. Vypadal sveřepě. Natolik sveřepě, že nestálo za to potkat ho ani na ulici. Na protější straně po levici soudců se nacházela lavice obviněných. Místo vyhrazené pro Geralta.

Pak to šlo ráz na ráz.

„Geralt, řečený z Rivie, povoláním zaklínač, je obviněn z podvodu, z nezákonného přivlastňování majetku patřícího koruně. Ve spolčení s dalšími osobami, které korumpoval, navyšoval tento obviněný účetní ceny za své služby za účelem vlastního obohacování na úkor státní pokladny. Důkazem budiž udání, *notitia criminis*, přiložené k aktům. Toto udání...“

Znuděný výraz a nepřítomný pohled soudkyně svědčil o tom, že apatická dáma je myšlenkami úplně jinde. Že má v hlavě úplně jiné starosti a úkoly – děti, velké prádlo, nové záclony, zadělané těsto na buchty a svůj rostoucí zadek zvěstující manželskou krizi. Zaklínač se odevzdaně smířil s faktem, že je méně důležitý, že s takovými záležitostmi nemůže jeho kauza konkurovat.

„Jednání obviněného,“ pokračoval neoblomně žalobce, „jednak ruinuje království, jednak v nemalé míře podryvá společenský řád. Spravedlnost si vyžaduje...“

„K aktům přiložené udání,“ přerušila ho soudkyně, „je soud nucen hodnotit jako *probatio de relato*, důkaz podle výpovědi třetí osoby. Může žaloba předložit i jiné důkazy?“

„Jiné důkazy nejsou k dispozici... momentálně... Obviněný je, jak zde bylo řečeno, zaklínač. Je to mutant stojící mimo lidskou společnost a nevážící si lidských zákonů a pravidel. Při svém kriminogenním a sociopatickém řemesle přichází soustavně do styku se zločineckými elementy, jakož i s nelidmi včetně ras vůči nám tradičně nepřátelských. Porušování zákonů má zaklínač ve své nihilistické povaze. V případě zaklínače, slavný soude, je nedostatek důkazů nejspolehlivějším důkazem. Svědčí o perfidnosti...“

„A co obžalovaný?“ soudkyni vůčihledně nezajímalo, o čem svědčí nedostatek důkazů. „Přiznává se k vině?“

„Nepřiznávám se,“ rozhodl se Geralt ignorovat zoufalé signály své stále mlčící obhájkyne. „Jsem nevinný, žádný zločin jsem nespáchal.“

Měl jistou praxi. Měl již co do činění s jurisdikcí a zběžně si přečetl i nějakou právníckou literaturu.

„Moje obžaloba se zakládá na předsudcích...“

„Námítka!“ rozkřikl se prokurátor. „Obviněnému nebylo uděleno slovo!“

„Zamítá se.“

„Ano, na předsudcích vůči mé osobě a profesi. Jedná se o zjevnou předpojatost. Toto *praeiudicium* předem implikuje nespravedlnost. Kromě toho jsem obžalován na základě anonymního udání, a to pouze jediného. *Testimonium unius non valet. Testis unus, testis nullus. Ergo*, toto není obvinění, nýbrž domněnka čili *praesumptio*. A domněnka vzbuzuje pochybnosti.“

„*In dubio pro reo!*“ vzpamatovala se obhájkyne. „Pochybnosti ve prospěch obžalovaného, slavný soude!“

„Tento soud,“ třískla soudkyně kladívkem do stolu, až

probudila bledého přísedícího, „stanoví kauci ve výši pěti set novigradských korun.“

Geralt si povzdechl. Byl zvědavý, jestli oba jeho společníci v cele už přišli k sobě a jestli si z minulosti vzali nějaké ponaučení. Nebo jestli je bude muset zbít a zkopat ještě jednou.